

Vriendschap

Afgelopen voorjaarsvakantie zijn mijn vriendin en ik op bezoek geweest in Thessaloníki bij onze Griekse vriend: Dimitris.

Dat betekende dat ik na 3 jaar een belofte inlost.

Toen, in 2014, speelden het Nederlandse en Griekse voetbalelftal mee met de wereldkampioenschappen. We belden vaak met elkaar. Nederland had net een wedstrijd gewonnen en direct daarna moest Griekenland spelen. Ik belde hem op en had inmiddels, om onze overwinning te vieren, "enkele" biertjes achterover geslagen. Ik was euforisch! Na enkele minuten gepraat te hebben zei ik tegen hem:

"Als Griekenland wint, komen we je opzoeken!"

"Is dat een belofte?" vroeg hij toen.

"Absoluut" zei ik stellig.

"Dan gaan we winnen!" zei hij. En prompt wonnen ze!

Maar goed, je weet hoe het gaat: het leven is druk, elke keer kwam er weer iets tussen.

Na een jaar zei ik tegen hem: *"Het is er nog niet van gekomen, maar het komt goed!"*

Toen zei hij iets wat mij diep raakte:

"Het maakt niet uit wanneer je komt, ik weet zeker dat we elkaar weer zullen zien!" Dat gaf mij zoveel ruimte. Dat leverde **een prachtig eb en vloed gevoel** op: **Komen en laten gaan.**

Het gebeurt als je het laat gebeuren. Het gebeurt niet als je wilt dat het niet gebeurt.

En toen vlogen wij naar Griekenland. *"Ik zal er zijn, als jullie landen"*, had Dimitris tegen mij gezegd. Ik was in de veronderstelling dat hij nog in Thessaloníki woonde, maar achteraf vertelde hij dat hij 200 km verderop woonde, vlakbij de Bulgaarse grens.

Verder had hij een slaapplek bij een vriend geregeld, zodat hij elke dag er voor ons kon zijn. Het werd een fantastische vakantie.

We wisten dat hij niet veel geld had, maar als hij wilde betalen, wilde hij ook betalen.

Wij hadden daar moeite mee, maar **je kunt de zelfwaarde van een vriend niet kleineren** alleen omdat jij wilt helpen.

Eb en vloed. Laten gebeuren.

Op een gegeven moment liet hij ons **zijn lievelingskapel** zien. Een heel klein, intiem kapelletje. Hij vertelde dat als hij contact met God wilde hij hier heen ging.

De gewone Grieks Orthodoxe kerk had voor hem afgedaan: schijnheilige huichelaars die de kat in het donker knepen met dwingende regels die ze zelf te pas en te onpas 'toepasten'.

Hij wilde zelf in vrijheid en intimiteit God zoeken.

Eb en vloed. Laten gebeuren.

Ik moest denken aan dat verhaaltje van twee mensen die voor een bevroren sloot stonden. Zegt de één: *"Dat is ijs, omdat het bevroren water is"*. Zegt de ander: *"Dat is ook ijs, omdat ik er over heen kan lopen."*

Dimitris herkende zich vooral, net als ik, in het laatste. Niet analytisch, maar ervaringsgericht. Laten gebeuren.

De laatste dagen zijn wij bij hem thuis geweest, samen met zijn moedertje van 86, een heel klein vrouwtje met een zeer krachtige uitstraling! Die kwam binnen! Ze was altijd kraanmachinist geweest. Ze zei: *"Dimitris' vrienden zijn mijn vrienden."* Fantastisch! Die blijft 'binnen!'

Op het laatst hebben we op de vriendschap gedronken met tsipouro, een drankje met een onmiskenbare impact: zacht met een zeer warm na effect!
In het vliegtuig schreef ik het volgende gedichtje:

**Dimitris
vijf dagen
was jij
als mij
en ik
als jij**

**in het geven
zat het ontvangen
een enkel woord
dekte een zee
van liefde
die in het verdriet
van het afscheid
diep intens
werd gevoeld**

**we hebben
het laten gebeuren
tot snel
lieve vriend**

Willem